

DE EERSTE FOUTE MAN MIRANDA JULY

Vertaald door Gerda Baardman en Lydia Meeder

2015 DE BEZIGE BIJ Amsterdam | Antwerpen

Voor Michael Chadbourne Mills

HOOFDSTUK 1

Ik reed naar de dokterspraktijk alsof ik de hoofdrol had in een film waar Phillip naar zat te kijken: raampjes omlaag en met maar één hand aan het stuur. Bij rode stoplichten hield ik mijn blik mysterieus naar voren gericht. *Wie is dat?* vroegen mensen zich misschien af. *Wie is die middelbare vrouw in die blauwe Honda?* Vanuit de parkeergarage slenterde ik naar de lift, waar ik met een terloopse, opgewekte vinger op twaalf drukte. Zo'n vinger die overal voor in was. Toen de deuren eenmaal dicht waren, bekeek ik mezelf in het spiegelplafond en oefende ik welk gezicht ik zou trekken als Phillip in de wachtkamer zat. Verrast maar niet overdreven verrast. Bovendien zou hij niet tegen het plafond hangen, dus hoefde ik mijn nek niet zo ver achterover te buigen. De hele weg door de gang oefende ik het gezicht. O! O, hoi! Daar was de deur.

DR. JENS BROYARD

CHROMOTHERAPIE

Hij zwaaide open.

Geen Phillip.

Dat moest ik even verwerken. Bijna had ik rechtsomkeert gemaakt om weer naar huis te gaan – maar dan zou ik hem niet kunnen bellen om te bedanken voor de doorverwijzing. De receptioniste gaf me een klembord met een inschrijfformulier; ik ging op een gestoffeerde stoel zitten. Er was geen regel met 'doorverwezen door', dus ik schreef gewoon *Phillip Bettelheim heeft me gestuurd* boven aan het vel.

‘Ik zal niet zeggen dat hij de beste van de hele wereld is,’ had Phillip op de benefietavond van Open Palm gezegd. Hij had een grijze kasjmier trui aan in dezelfde tint als zijn baard. ‘Want in Zürich zit een kleurendokter die hem met gemak evenaart. Maar Jens is de beste in LA, en zeker de beste in het westen van de stad. Hij heeft me van mijn schimmel afgeholpen.’ Hij tilde zijn voet op en zette hem weer neer voordat ik eraan kon ruiken. ‘Hij zit het grootste deel van het jaar in Amsterdam, dus hij is heel kieskeurig over wie hij hier aanneemt. Zeg maar dat Phil Bettelheim je heeft gestuurd.’ Hij schreef het nummer op een servetje en sambade bij me vandaan.

‘Phil Bettelheim heeft me gestuurd.’

‘Precies!’ riep hij over zijn schouder. De rest van de avond bracht hij op de dansvloer door.

Ik staarde naar de receptioniste – zij kende Phillip. Misschien was hij net vertrokken; misschien zat hij op hetzelfde moment binnen bij de dokter. Dat was nog niet bij me opgekomen. Ik streek mijn haar achter mijn oren en hield de deur van de onderzoekskamer in de gaten. Na een poosje kwam er een elegante vrouw met een baby naar buiten. Het jongetje had een koordje vast waaraan een kristal slingerde. Ik peilde of hij en ik een speciale verwantschap hadden die sterker was dan de band met zijn moeder. Dat bleek niet het geval.

Dokter Broyard zag er Scandinavisch uit en droeg een minuscule, kritisch brillette. Terwijl hij mijn inschrijfformulier doornam, zat ik op een vlezige leren bank tegenover een Japans papieren kamerscherm. Er waren geen toverstafjes of glazen bollen te bekenen, maar ik zette me schrap voor iets in die trant. Als Phillip in chromotherapie geloofde, dan was dat genoeg. Dokter Broyard schoof zijn bril wat omlaag en nam me met toegeknepen ogen op.

‘Goed. Globus hystericus.’

Ik begon uit te leggen wat dat was, maar hij kapte me af. ‘Ik ben dokter.’

‘Sorry.’ (Maar zeggen echte dokters wel ‘ik ben dokter’?)

Hij onderzocht kalm mijn wangen terwijl hij met een rode pen fel instak op een vel papier. Er stond een gezicht op, een generiek gezicht met het etiket CHERYL GLICKMAN.

‘Die vlekjes zijn...?’

‘Je rosacea.’

De ogen op het papier waren groot en rond, terwijl die van mij compleet verdwijnen als ik lach, en mijn neus is meer aardappelachtig. Maar de afstanden overal tussen zijn perfect in proportie. Tot nu toe heeft niemand dat opgemerkt. Ook mijn oren: snoezige schelpjes. Ik strijk mijn haar er altijd achter en probeer drukke ruimtes binnen te gaan met mijn oor voorop, zijwaarts lopend. Hij tekende een cirkel rond de keel op het papier en vulde die in met nauwkeurige kruisarceringen.

‘Hoe lang heb je die globus al?’

‘Zo’n dertig jaar, af en aan. Dertig, veertig jaar.’

‘Ben je er wel eens voor behandeld?’

‘Ik heb geprobeerd een verwijzing voor een chirurg te krijgen.’

‘Een chirurg.’

‘Om die bal eruit te laten snijden.’

‘Je weet dat het geen echte bal is.’

‘Dat zeggen ze, ja.’

‘De gebruikelijke behandeling is psychotherapie.’

‘Ik weet het.’ Ik vertelde hem niet dat ik single was. Therapie is voor stellen. Net als Kerstmis. Net als kamperen. Net als overnachten op het strand.

Dokter Broyard rammelde een la vol kleine glazen flesjes open en haalde er een uit met het etiket ROOD. Ik wierp een vluchtige blik op de heldere vloeistof, die me sterk aan water deed denken.

‘Het is de essentie van rood,’ zei hij bruusk. Hij voelde mijn scepsis aan. ‘Rood is een energie, die zich alleen in ruwe vorm als schakering ontvouwt. Je neemt nu dertig milliliter en verder elke

ochtend dertig milliliter voor de eerste urinelozing.’

Ik slikte een vol druppelaartje weg. ‘Waarom voor de eerste urinelozing?’

‘Voordat je opstaat en in beweging komt – door beweging stijgt je basale lichaamstemperatuur.’

Daar dacht ik eens over na. Stel dat je wakker werd en meteen seks had, nog voor het urineren? Dan zou je lichaamstemperatuur vast ook stijgen. Als ik begin dertig was geweest in plaats van begin veertig, zou hij dan ook ‘voor de eerste urinelozing’ hebben gezegd, of ‘voordat je geslachtsgemeenschap hebt’? Dat is het probleem met mannen van mijn leeftijd, op de een of andere manier ben ik ouder dan zij. Phillip is in de zestig, dus hij denkt bij mij waarschijnlijk aan een jongere vrouw, een meisje haast. Als hij al aan me denkt – voor hem ben ik gewoon een medewerker van Open Palm. Maar dat kan zo veranderen; het had vandaag al kunnen gebeuren, in de wachtkamer. Het zou nog steeds vandaag kunnen gebeuren, als ik hem belde.

Dokter Broyard overhandigde me een formulier. ‘Geef dit maar af bij Ruthie aan de receptie. Ik heb een vervolgconsult ingeboekt, maar als je voor die tijd meer last krijgt van je globus moet je misschien een of andere vorm van therapie overwegen.’

‘Krijg ik zo’n kristal mee?’ Ik wees naar de tros die voor het raam hing.

‘Een zonnedrup? Volgende keer.’

De receptioniste maakte een kopie van mijn verzekeringspasje en legde intussen uit dat chromotherapie niet door mijn polis werd gedekt.

‘De eerste mogelijkheid is negentien juni. Hebt u voorkeur voor de ochtend of de middag?’ Het tot haar middel reikende grijze haar was ronduit afstotelijk. Dat van mij is ook grijs, maar ik houd het netjes bij.

‘Ik weet het niet – de ochtend?’ Het was pas februari. Tegen juni konden Phillip en ik een stel zijn, we zouden samen naar dokter Broyard kunnen komen, hand in hand.

‘Kan het niet eerder?’

‘De dokter komt maar drie keer per jaar naar deze praktijk.’

Ik keek de wachtruimte rond. ‘Wie geeft die plant dan water?’ Ik boog voorover en stak mijn vinger in de aarde van de varen. Die was nat.

‘Er werkt hier nog een andere arts.’ Ze tikte op de perspex display waarin twee stapeltjes visitekaartjes zaten. Van Broyard en van ene dr. Tibbets, GSPt. Ik probeerde er van allebei een te pakken zonder mijn vieze vinger te gebruiken.

‘Wat dacht u van kwart voor tien?’ vroeg ze terwijl ze me een doos Kleenex toestak.

Ik holde de parkeergarage door, met beide handen om mijn telefoon. Zodra de portieren op slot zaten en de airco aan stond, koos ik de eerste negen cijfers van Phillips nummer. Toen stopte ik. Ik had hem nooit eerder gebeld; de afgelopen zes jaar was hij altijd degene geweest die mij belde, en alleen bij Open Palm en alleen in zijn hoedanigheid van bestuurslid. Misschien was dit niet zo’n goed idee. Al zou Suzanne zeggen van wel. Zij had het initiatief genomen bij Carl. Suzanne en Carl waren mijn bazen.

‘Als je een klik voelt, wees dan niet terughoudend,’ had ze een keer gezegd.

‘Geef eens een voorbeeld van niet terughoudend zijn?’

‘Het kacheltje opstoken.’

Om de vragen wat te spreiden wachtte ik vier dagen voordat ik haar vroeg om een voorbeeld van het kacheltje opstoken. Ze nam me een hele poos op, trok toen een gebruikte envelop uit de prullenbak en tekende er een peer op. ‘Dit is de vorm van je lichaam. Zie je? Boven heel erg smal en daaronder een stuk minder

smal.’ Toen legde ze uit welke illusie donkere kleuren onder en felle kleuren boven creëren. Als ik andere vrouwen in die kleurencombinatie zie, kijk ik of zij ook een peervorm hebben en dat is altijd zo – peren onderling kunnen elkaar niet bedotten.

Onder de tekening schreef ze het telefoonnummer van iemand die haar geschikter voor me leek dan Phillip – een gescheiden alcoholistische vader die Mark Kwon heette. Hij nam me mee uit eten bij Mandarette op Beverly. Toen het nergens op uitdraaide, vroeg ze me of ze het misschien verkeerd had ingeschat. ‘Kan het zijn dat het niet aan Mark ligt? Misschien val je gewoon niet op mannen?’ Dat denken mensen soms vanwege mijn kapsel; dat is toevallig kort. Ik draag ook schoenen waar je op kunt lopen. Rockports of nette sneakers in plaats van hooggehakte voetjuwelen. Maar zou het hart van een lesbienne een sprongetje maken bij de aanblik van een vijfenzestigjarige man in een grijze trui? Mark Kwon was een paar jaar geleden hertrouwd; dat had Suzanne me per se willen vertellen.

Ik toetste de rest van het nummer in.

‘Hallo?’ Hij klonk alsof hij nog sliep.

‘Ha, met Cheryl.’

‘O?’

‘Van Open Palm.’

‘O, hallo, hallo! Fantastische benefietavond, enorme lol gehad. Wat kan ik voor je doen, Cheryl?’

‘Ik wilde alleen even laten weten dat ik bij dokter Broyard ben geweest.’ Er viel een lange stilte. ‘De chromotherapeut,’ voegde ik eraan toe.

‘Jens! Geweldig is hij, hè?’

Ik zei dat ik hem fenomenaal vond.

Dat had ik me voorgenomen, om hetzelfde woord te gebruiken waarmee hij op de benefietavond mijn halssnoer had beschreven. Hij had de zware kralen van mijn borst gelicht en gezegd: ‘Dit is

fenomenaal, waar heb je het vandaan?’ en ik zei: ‘Van een kraampje op de boerenmarkt,’ en toen trok hij me aan de kralen naar zich toe. ‘Hé,’ zei hij, ‘dit heeft wel wat, handig hoor.’ Een buitenstaander, zoals onze subsidioloog Nakako, zou het misschien een vernederend moment hebben gevonden, maar ik wist dat de vernedering maar een grap was; hij dreef de spot met het type man dat zoiets zou doen. Hij doet zulke dingen al jaren; een keer tijdens een bestuursvergadering beweerde hij dat mijn blouse van achteren niet was dichtgeritst, en toen ritste hij hem open, lachend. Ik had meegelachen en meteen naar mijn rug gereikt om hem weer dicht te trekken. De grap was: *Het is toch niet te geloven, hè, hoe plat sommige mensen kunnen zijn?* Maar er zat nog een laag onder, want onbehouden mensen imiteren was ergens ook wel bevrijdend – zoals net doen of je een kind of een imbeciel bent. Het was iets wat alleen maar kon bij iemand die je volkomen vertrouwde, bij iemand die wist hoe bekwaam en fatsoenlijk je in werkelijkheid was. Toen hij mijn ketting had losgelaten, kreeg ik een korte hoestbui, wat leidde tot een gesprek over mijn globus en de kleurendokter.

Het woord ‘fenomenaal’ leek geen belletje bij hem te doen rinkelen; hij zei dat dokter Broyard duur was maar het geld waard, en toen begon zijn stem te moduleren in de richting van een beleefd afscheid. ‘Nou, ik zie je wel op de bestuursvergadering mor...’ maar voordat hij ‘gen’ kon zeggen onderbrak ik hem.

‘Wat je ook wil, geef maar een gil.’

‘Pardon?’

‘Op mij kun je rekenen. Wat je ook wil, geef maar een gil.’

Wat een stilte. Geen kolossale kathedraal had ooit zo veel leegte bevat. Hij schraapte zijn keel. Het echode, stuiterde door de koepel, schrikte duiven op.

‘Cheryl?’

‘Ja?’

‘Ik kan maar beter eens ophangen.’

Ik zei niets. Hij zou over mijn lijk moeten stappen om de telefoon neer te leggen.

‘Dag,’ zei hij, en toen, na een korte aarzeling, hing hij op.

Ik stopte mijn mobiel in mijn tas. Als het rood intussen al werkte, dan zouden mijn neus en ogen nu doorboord moeten worden met die prachtige prikkende sensatie, een miljoen piepkleine speldjes, culminerend in een enorme zilte vloed, de schaamte die door mijn tranen heen drong en zo de goot in stroomde. De kreet klom mijn keel in, liet hem opzwellen, maar in plaats van eruit te golven bleef hij daar ter plekke hangen, in een strijdlustige bal. Globus hystericus.

Er stootte iets tegen mijn auto en ik schrok. Het was het portier van de wagen naast me; een vrouw stond haar baby in het zitje te manoeuvreren. Ik hield mijn keel vast en boog voorover om te kijken, maar haar haren belemmerden het zicht, dus ik kon niet bepalen of het een van de baby’s was die ik als de mijne beschouw. Niet biologisch de mijne, alleen... eigen. Ik noem ze Kubelko Bondy. Ik heb het binnen een paar seconden gecontroleerd; meestal besef ik niet eens dat ik het doe tot het is gebeurd.

In de jaren zeventig waren de Bondy’s een tijdje met mijn ouders bevriend geweest. Meneer en mevrouw Bondy en hun zoonnetje Kubelko. Later, toen ik mijn moeder naar hem vroeg, zei ze dat ze zeker wist dat hij niet zo heette, maar wat was zijn echte naam ook weer? Kevin? Marco? Ze kon het zich niet meer herinneren. De ouders zaten in de woonkamer aan de wijn en het was mijn taak met Kubelko te spelen. Laat hem je speelgoed maar zien. Hij zat stilletjes bij mijn slaapkamerdeur met een houten lepel, waarmee hij af en toe op de vloer sloeg. Grote zwarte ogen, dikke roze wangetjes. Het was een klein jongetje, heel erg klein nog. Nauwelijks ouder dan een jaar. Na een poosje smeed hij de lepel weg en begon te loeien. Ik keek toe terwijl hij huilde en wachtte tot er iemand zou komen, maar er kwam niemand, dus ik tilde hem op mijn smalle

schoot en wiegde zijn mollige lijfje. Vrijwel meteen kalmeerde hij. Ik liet mijn armen om hem heen liggen en hij keek mij aan en ik keek hem aan en hij keek mij aan en ik wist dat hij meer van mij hield dan van zijn vader en moeder en dat hij op een heel wezenlijke en onverbreekelijke manier bij mij hoorde. Ik was pas negen, dus het was niet duidelijk hoe, als kind of als echtgenoot, maar dat deed er niet toe. Ik voelde dat ik me bewust blootstelde aan hartzeer. Ik hield hem tegen me aan en hoopte dat het eeuwig zou duren. Hij viel in slaap en ikzelf dreef het bewustzijn in en uit, losgeweekt van tijd en schaal – zijn warme lijfje soms gigantisch en dan weer minuscuul – en toen abrupt uit mijn armen geroofd door de vrouw die zichzelf als zijn moeder zag. Terwijl de volwassenen zich met vermoeide en te harde bedankjes naar de deur bewogen, keek Kubelko Bondy me met paniekerige ogen aan.

Doe iets. Ze nemen me mee.

Rustig maar, het komt goed. Ik zal iets doen.

Natuurlijk zou ik hem niet zomaar de nacht in laten verdwijnen, niet mijn eigen lieve jongen. *Stop! Blijf van hem af!*

Maar mijn stem was te zacht, het geluid verliet mijn hoofd niet. Even later verdween hij de nacht in, mijn eigen lieve jongen. Om nooit meer terug te komen.

Al bleef ik hem zien – keer op keer op keer. Soms is hij pas geboren, soms kan hij al lopen. Terwijl ik in zijn achteruit de parkeerplek af reed, kreeg ik beter zicht op de baby in de auto naast me. Zomaar een willekeurig kind.

HOOFDSTUK 2

Ik werd al vroeg wakker van het geluid van dikke takken die neervielen in de achtertuin. Ik nam dertig milliliter rood en luisterde naar het amechtige gezaag. Het was Rick, de dakloze hovenier die destijds bij het huis inbegrepen was. Zelf zou ik nooit iemand inhuren om op mijn terrein rond te sluipen en mijn privacy te schenden, maar ik had hem niet kunnen ontslaan toen ik hier kwam wonen, want dan zou hij hebben gedacht dat ik minder onbevooroordeeld was dan de vorige eigenaren, de Goldfarbs. Ik probeer altijd een reden te bedenken om weg te zijn voordat hij arriveert, wat nog niet meevalt om zeven uur 's ochtends. Soms rijd ik gewoon de hele drie uur lang rond tot hij weer vertrokken is. Of ik zet mijn auto een paar straten verder neer en slaap daar door. Op een keer ontdekte hij me, op weg terug naar zijn tent of doos, en drukte hij zijn grijnzende stoppelgezicht tegen het raampje. Het was lastig geweest een verklaring te verzinnen terwijl ik nog half sliep.

Vandaag ging ik gewoon vroeger naar Open Palm om de bestuursvergadering voor te bereiden. Ik had me voorgenomen me zo elegant te gedragen dat Phillip zich de stuntelige vrouw die hij gisteren aan de lijn had gehad met geen mogelijkheid meer zou kunnen herinneren. Ik zou niet hardop met een Brits accent spreken, maar wel in gedachten, en dat zou hij oppikken.

Jim en Michelle waren al op kantoor, net als Sarah de stagiaire. Ze had haar nieuwe baby bij zich; ze probeerde hem onder het bureau verborgen te houden, maar uiteraard hoorden we hem al-

lemaal. Ik haalde een doekje over de vergadertafel en legde bloc-notes en pennen klaar. Als manager is dat eigenlijk onder mijn niveau, maar ik maak het graag mooi voor Phillip. Jim riep: 'Dekking!' wat betekende dat Carl en Suzanne op het punt stonden hun entree te maken. Ik greep een stel enorme vazen vol dode bloemen en repte me naar de personeelskeuken.

'Dat doe ik wel!' zei Michelle. Ze was net aangenomen – niet mijn keuze.

'Te laat, ik heb ze al vast.' Er klotste bacteriewater over mijn borst.

'Laat mij er dan eentje overnemen,' zei ze en ze wurmde een vaas los, te onnozel om mijn systeem van contragewichten te begrijpen. Dankzij haar hulp gleed er nu een omlaag, en ik liet hem door haar vangen, wat ze niet deed. Op het moment dat de vaas het tapijt raakte, stapten Carl en Suzanne binnen. Samen met Phillip.

'Gegroet,' zei Carl.

Phillip had een prachtige wijnkleurige trui aan. Mijn adem werd ijl. Ik moest altijd de impuls bedwingen om als een echtgenote op hem af te lopen, alsof we al honderdduizend levens lang een stel waren. Oerman en oervrouw. Koning en koningin. Monnik en non.

'Kijk, dit is Michelle.' Ik maakte een theatraal gebaar naar de grond. Ze zat op handen en knieën de slijmerige bruine bloemen op te rapen; nu probeerde ze moeizaam overeind te komen.

'Ik ben Phillip.'

Michelle schudde zijn hand vanuit haar onbeholpen positie, haar gezicht een vlammende cirkel van tranen. Ik had per ongeluk gemeen gedaan, dat overkomt me alleen maar in periodes van grote stress en ik heb er achteraf altijd vreselijk spijt van. Morgen zou ik iets voor haar meebrengen, een cadeaubon of een vijfkops smoothieapparaat van Ninja. Eigenlijk had ik haar al eerder iets

moeten geven, preventief; dat doe ik graag bij nieuwe medewerkers. Ze komen thuis en zeggen: ‘Wat bof ik toch met deze baan – moet je zien wat ik van de manager heb gekregen!’ Als ze dan ooit snikkend thuiskomen, zal hun wederhelft zeggen: ‘Maar schat, die van dat smoothieapparaat? Weet je het wel zeker?’ En dan zal de nieuwe medewerker gaan twifelen of het misschien zelfs aan zichzelf wijten.

Suzanne en Carl kuierden weg met Phillip, en Sarah de stagiaire kwam aanhollen om te helpen de troep op te ruimen. Het gebrabbel van haar baby was hardnekkig en agressief. Ten slotte liep ik naar haar bureau en tuurde eronder. Hij koerde als een treurende duif en lachte naar me met de warmte van volledige herkenning.

Ik word telkens bij de verkeerde mensen geboren, zei hij.

Ik knikte meewarig. *Ik weet het.*

Wat kon ik doen? Ik wilde hem uit zijn reiswiegje tillen om hem eindelijk weer in mijn armen te sluiten, maar dat kon niet. Ik mimeerde een verontschuldiging, die hij aanvaardde door traag, wijs met zijn ogen te knippen waardoor mijn borst schrijnde van verdriet en mijn globus opzwol. Ik werd almaar ouder terwijl hij jong bleef, mijn piepkleine echtgenoot. Of, waarschijnlijker op dit punt: mijn zoon. Sarah kwam aangesnel en schoof het reiswiegje naar de andere kant van het bureau. Zijn voetje werd wild van het schoppen.

Niet opgeven, niet opgeven.

Nee, zei ik. Nooit.

Het zou veel te pijnlijk zijn als ik hem regelmatig moest zien. Ik schraapte streng mijn keel.

‘Je weet neem ik aan dat het ongepast is je baby mee te brengen naar kantoor.’

‘Suzanne zei dat het prima was. Ze vertelde dat zij Clee ook meebracht toen ze nog klein was.’

Dat was inderdaad zo. De dochter van Carl en Suzanne kwam

vroeger na school altijd naar onze vorige studio, waar ze krijsend door de ruimtes rende en iedereen afleidde. Ik zei tegen Sarah dat ik het vandaag nog toestond maar dat het geen gewoonte mocht worden. Ze wierp me een verraden blik toe, want zij is een werkende moeder, feminisme enzovoorts. Ik wierp dezelfde blik terug, want ik ben hogergeplaatst, zij maakt er misbruik van, feminisme enzovoorts. Ze boog haar hoofd een beetje. De stagiaires zijn steevast types met wie Carl en Suzanne medelijden hebben. Ik was er ook zo een, vijftientig jaar geleden. Destijds was Open Palm in wezen gewoon een zelfverdedigingsclub voor vrouwen; een heringerichte dojo.

Een man grijpt je bij je borsten – wat doe je dan? Een groep mannen omsingelt je, slaat je tegen de grond en begint je broek open te ritsen – wat doe je dan? Een man die je dacht te kennen drukt je tegen de muur en wil je niet loslaten – wat doe je dan? Een man schreeuwt iets grofs over een van je lichaamsdelen en wil dat je het aan hem laat zien – doe je dat dan ook? Nee. Je draait je naar hem toe en kijkt hem recht aan, wijst met je vinger pal naar zijn neus, en dan, puttend uit je middenrif, maak je een keihard, schra-perig ‘aiaiaiaiaia!’-geluid. Dat was een populair onderdeel bij de leerlingen, dat geluid maken. De sfeer sloeg om wanneer de belagers tevoorschijn kwamen in hun schuimrubberen beschermingspakken met reuzenhelmen en begonnen verkrachting, groepsverkrachting, seksuele vernederingen en ongewenste intimiteiten te simuleren. De mannen in de pakken waren in feite sympathiek en vredelievend – bijna overdreven zelfs – maar tijdens het rollenspel werden ze behoorlijk fel en vulgair. Bij veel deelnemers wekte dat emoties op, wat ook de bedoeling was – iedere vrouw kan terugvechten zolang ze niet doodsbang of vernederd is, zolang ze niet snotterend haar cursusgeld terugvraagt. Na de laatste les was het gevoel iets bereikt te hebben altijd erg ontroerend. Belagers en leerlingen omhelsden en bedankten elkaar terwijl ze mousserende

cider dronken. Alles was vergeven en vergeten.

We bieden nog steeds een cursus voor pubermeiden aan, maar dat is puur om als stichting aangemerkt te kunnen blijven. Onze echte handel ligt tegenwoordig in fitness-dvd's. Het idee om zelfverdediging als sport te verkopen kwam van mij. Onze lijn kan zich meten met de top. De meeste klanten zeggen niet eens bij het gevechtsaspect stil te staan; het gaat ze om de opzwepende muziek en het effect op hun conditie. Wie wil er nou kijken naar een vrouw die wordt lastiggevallen in een park? Niemand. Zonder mijn inbreng zouden Carl en Suzanne nog steeds van die deprimerende zelfhulpvideo's maken. Sinds hun verhuizing naar Ojai zijn ze min of meer aan het rentenieren, al bemoeien ze zich nog steeds met personeelskwesties en wonen ze de bestuursvergaderingen bij. Ik zit in praktisch maar niet in formeel opzicht in het bestuur. Ik verzorg de notulen.

Phillip ging zo ver mogelijk bij me vandaan zitten en leek de hele vergadering zijn best te doen niet naar mijn kant van de zaal te kijken. Ik hoopte dat ik gewoon paranoïde was, maar na afloop vroeg Suzanne of er een probleem tussen ons was. Ik biechtte op dat ik het kachelkje had opgestookt.

'Hoe bedoel je?'

Het was bijna vijf jaar geleden dat zij het had gesuggereerd – waarschijnlijk was het een uitdrukking die ze niet meer gebruikte.

'Ik zei tegen hem: "Wat je ook wil..." Ik kreeg het niet over mijn lippen.

'Wat?' Suzanne boog zich naar me toe, haar oorhangers zwiepten naar voren.

'Wat je ook wil, geef maar een gil,' fluisterde ik.

'Heb je dat tegen hem gezegd? Dat is behoorlijk uitdagend.'

'Vind je?'

'Om als vrouw tegen een man te zeggen? Nou en of. Je hebt absoluut – hoe zei je het ook alweer?'

‘Het kacheltje opgestookt.’

Carl schuimde het kantoor af met een smoezelige canvas baal waarop OJAI NATURAL FOODS stond en vulde die in de personeelskeuken met koekjes, groene thee en een pak amandelmelk, waarna hij zich uit de voorraadkast wat pakken papier, een handvol pennen en markeerstiften en een paar flesjes Tipp-Ex toe-eigende. Ze lozen ook wel spullen waar ze zich geen raad mee weten – een auto die de geest heeft gegeven, een nest jonge katjes, een stinkende oude bank waarvoor ze geen ruimte hebben. Deze keer was het een grote hoeveelheid vlees.

‘Het is bizebief, een vruchtbare kruising van koe en bizon,’ zei Carl.

Suzanne opende een piepschuim koelbox. ‘We hebben te veel besteld,’ legde ze uit. ‘En morgen verloopt de houdbaarheidsdatum.’

‘Dus voordat het bederft, willen we iedereen vanavond van bizebief laten smullen – wij trakteren!’ riep Carl. Hij gooide als de Kerstman zijn handen in de lucht.

Ze begonnen namen te noemen. Een voor een stonden de medewerkers op en kregen ze een wit pakketje met hun naam erop. Suzanne riep Phillip en mij vlak na elkaar. We liepen samen naar haar toe en ze gaf ons het vlees tegelijkertijd. Mijn pakket was groter. Ik zag dat hij het merkte, en toen keek hij me eindelijk aan.

‘Ruilen,’ fluisterde hij.

Ik gaf hem het vlees waarop CHERYL stond en hij gaf mij het vlees waarop PHILLIP stond.

Terwijl de bizebief werd uitgedeeld, vroeg Suzanne zich hardop af of iemand hun dochter voor een paar weken zou kunnen opvangen, tot ze een baan en woonruimte had gevonden in LA.

‘Ze is een uitzonderlijk getalenteerde actrice.’

Niemand reageerde.

Suzanne wiegde wat in haar lange rok. Carl wreef over zijn

dikke buik en trok zijn wenkbrauwen op, wachtend tot er werd toegehaapt. De laatste keer dat Clee naar kantoor was gekomen was ze veertien geweest. Haar lichte haar had in een heel strakke paardenstaart gezeten, en ze droeg dikke eyeliner, grote oorbellen en een afzakbroek. Ze had eruitgezien alsof ze in een jeugdbende zat. Dat was zes jaar geleden, maar nog steeds meldden zich geen vrijwilligers. Totdat iemand dat wel deed: Michelle.

De bizebief had een wilde nasmaak. Ik veegde de pan schoon en scheurde het witte papier met Phillips naam erop in reepjes. Nog voordat ik klaar was, ging de telefoon. Niemand weet waarom het verscheuren van een naam ervoor zorgt dat diegene je belt – de wetenschap heeft er geen verklaring voor. De naam doorkrassen werkt ook.

‘Ik dacht: laat ik maar eens een gil geven,’ zei hij.

Ik liep naar de slaapkamer en ging op mijn bed liggen. Aanvankelijk verschilde het gesprek niet van elk willekeurig ander telefoontje, behalve dat hij me in zes jaar geen enkele keer ’s avonds op mijn privémobieltje had gebeld. We praatten wat over Open Palm en kwesties uit de vergaderingen alsof het niet acht uur ’s avonds was en alsof ik niet al mijn pyjama aanhad. Toen, op het punt waarop de conversatie normaal zou zijn geëindigd, brak er een lange stilte aan. Ik lag me in het donker af te vragen of hij had opgehangen zonder de moeite te nemen om op te hangen. Toen zei hij op gedempte toon: ‘Ik denk dat ik soms een verschrikkelijk mens kan zijn.’

Heel even geloofde ik hem – ik dacht dat hij op het punt stond een misdaad te bekennen, een moord misschien. Toen realiseerde ik me dat we allemaal wel eens denken dat we een verschrikkelijk mens zijn. Maar dat onthullen we pas voordat we iemand vragen van ons te houden. Het is een vorm van uitkleden.

‘Nee,’ bracht ik haast geluidloos uit. ‘Jij bent juist een heel goed mens.’

‘Niet waar!’ protesteerde hij met overslaande stem. ‘Jij weet er niks van!’

Ik reageerde met evenveel volume en heftigheid: ‘Ik weet het wel, Phillip! Ik ken je beter dan je denkt!’ Daar was hij even stil van. Ik sloot mijn ogen. Met al mijn kussens om me heen, balancerend op het randje van intimiteit, voelde ik me een koning. Een koning op zijn troon met een banket voor zich uitgesteld.

‘Kun je nu praten?’ vroeg hij.

‘Als jij het ook kunt.’

‘Ik bedoel, ben je alleen?’

‘Ik woon alleen.’

‘Dat dacht ik al.’

‘Echt? Wat dacht je toen je daaraan dacht?’

‘Nou ja, ik dacht: ik denk dat ze alleen woont.’

‘Dan had je het bij het juiste eind.’

‘Ik moet je iets bekennen.’

Ik sloot opnieuw mijn ogen, een koning.

‘Ik wil je iets toevertrouwen,’ ging hij verder. ‘Je hoeft niet te reageren, maar misschien kun je gewoon luisteren.’

‘Oké.’

‘Pfff, ik ben zo nerveus. Het zweet breekt me uit. Nogmaals, reageren hoeft niet. Ik zeg het gewoon en dan hangen we op en kun je naar bed.’

‘Ik lig al in bed.’

‘Perfect. Dus je kunt meteen gaan slapen en me morgenochtend terugbellen.’

‘Zal ik doen.’

‘Oké, dan spreek ik je morgen.’

‘Wacht – je bent nog niet aan je bekentenis toegekomen.’

‘Ik weet het, ik durfde toch niet en – ik weet niet. Het moment was alweer voorbij. Ga maar gewoon slapen.’

Ik ging overeind zitten.

‘Moet ik je morgenochtend nog terugbellen?’

‘Ik bel jou morgenavond wel.’

‘Fijn.’

‘Welterusten.’

Het was lastig te bedenken wat voor bekentenis iemand het zweet kon doen uitbreken zonder dat het om iets crimineels of romantisch ging. En hoe vaak bekennen mensen, mensen die we kennen, een ernstig misdrijf? Ik was rusteloos; ik deed geen oog dicht. Bij het krieken van de dag ervoer ik een onwillekeurig, compleet legen van mijn darmen. Ik nam dertig milliliter rood en kneep in mijn globus. Nog steeds keihard. Om elf uur belde Jim om te zeggen dat er een minicrisis was. Jim is de plaatselijke filiaalhouder.

‘Is er iets met Phillip?’ Misschien moesten we met spoed naar hem toe en kon ik zien waar hij woonde.

‘Michelle is van gedachten veranderd over Cleo.’

‘O.’

‘Ze wil Cleo eruit hebben.’

‘Oké.’

‘Dus kun jij haar nemen?’

Als je alleen woont, denkt iedereen altijd dat ze bij je kunnen logeren, terwijl het juist omgekeerd is: ze zouden bij iemand moeten logeren die toch al in een chaotische situatie woont door andere mensen, zodat nog eentje erbij niet meer uitmaakt.

‘Ik wou dat het kon, ik zou echt graag helpen,’ zei ik.

‘Dit komt niet van mij, het is een idee van Carl en Suzanne. Volgens mij vragen ze zich af waarom je het niet meteen hebt aangeboden. Aangezien jij praktisch familie bent.’

Ik klemde mijn lippen op elkaar. Carl had me een keer *ginjo* genoemd. Ik dacht dat het ‘zus’ betekende, tot hij me vertelde dat het Japans is voor een man, meestal een bejaarde man, die in afzondering leeft terwijl hij het vuur voor het hele dorp brandend houdt.